

Голос трав

Микола Руденко

Після стін, котрі пам'ять обтяжують, наче
Гніт пекельний, що здавлює дух,
Скільки ніжності в мене до тебе, будяче,
І до тебе, вульгарний лопух.

І до тебе, спориш. І до тебе, кропиво.
Ніби всі ви — найближча рідня.
Разом з вами до мене вертається диво —
Щедра спека донецького дня.

І південних степів невибаглива парість,
Що збудила найперші чуття...

Замикається коло: дитинство і старість.
А між них —
Таємниця життя.

Розминаючи сизий полин у долоні,
Роси юності спогадом п'ю.
Затуманені зорі й осідлані коні
Освятили дорогу мою.

Добрий день, під бараком віднайдена м'ято!
Як ти в далеч прибилась оцю?
Хай любов, на колючих дротах розіп'ята,
З Подніпров'я пришле чебрецю.

Голос трав прозвучить, підведе серед ночі,
В груди вдарить вітрів течія.
Я у небі побачу заплакані очі —
То дружина чи ненька моя?